

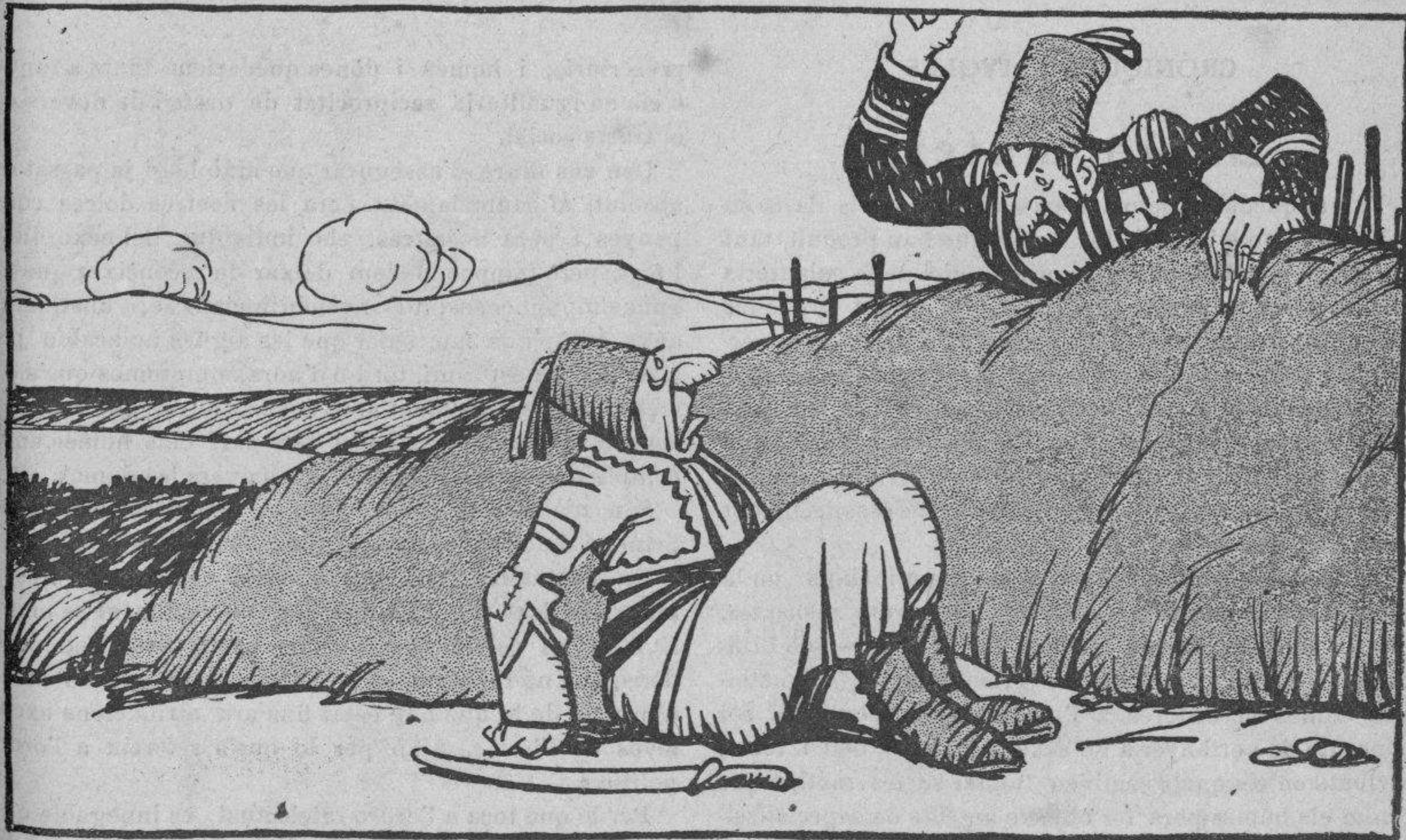
MONDIAL HUMOR

10 CTS.

Redacció i Administració: Carrer de Mallorca, 192

10 CTS.

A LA GUERRA DELS BALKANS

El cabo. — Què fa vostè aquí? No observa que no pot veure l'enemic?

El soldat. — Oh, es que aixís ell tampoc me veu a mi.

MONDIAL HUMOR

A NORD-AMERICA

El papà. — Sobre tot, no deixin plorar el nen! No hi fa res que malmeti el quadre! Amb uns quants milers de dollars més ne tindrem un altre!

(Del Puch, de New-York)

CRÒNIQUES FRÍVOLES

De lo mateix

Varem quedar la setmana passada en que'ls daríem en aquesta compte i raó de les causes que han produït, tant a França com a Espanya, aquesta crisi de la galanteria que ha donat origen a la creació de l'entitat parisenc de que'ls parlava, instituida amb el bon propòsit de restablir, per deferència a les senyores, les bones pràctiques de cortisanía que tant en desús han anat caient, amb greu desolació per part d'aquells galants subjectes en els quals s'ha perpetuat l'antic esperit cavalleresc, àduc a través d'uns temps com els nostres, tant essencialment prosaics i positivistes.

Entre les aludides causes m'atreuía a insinuar en la meua *Crònica* anterior — salvats els deguts respectes, que no serà per demés tornar a salvar aquí — que hi figuraven com a principals les provinents de les mateixes dames acreedores a l'homenatge masculí pel sol concepte de pertànyer a un sexe anomenat bell i feble, atributs en els quals semblen fundar-se els motius que tenim els homes pera fer objecte an *elles* de especialíssimes i particulars deferències.

Això vol dir que'l día que, per causes previstes o imprevistes, el sexe femení perdés la seva feminitat, i per lo tant la seva bellesa i la seva feblesa, el nostre deute

prescriuria, i homes i dònnes quedariem tants a tants, o sia en igualitaria reciprocitat de drets i de devers en el tracte social.

Deu ens lliure d'assegurar que això hagi ja passat en absolut, afortunadament pera les nostres dolces companyes i pera nosaltres, els individus del sexe lleig i fort, però tampoc podem deixar de reconèixer que alguns símptomes sospitosos venen iniciant-se, d'uns quants anys ençà, que fan témer que les aigües no acabin per anar per aquest camí, tard o d'hora, símptomes que's corresponen perfectament amb aquests altres, que semblen acusar una menor sollicitut per part dels homes en el compliment de les lleis de cortesia vers les dames.

Són moltes les proves que, en demostració d'aquest principi de desfeminització, podríem aduir.

En l'actualitat una intensíssima campanya, més o menys radical segons els països, ve realitzant-se en tot Europa en reivindicació d'uns pretinguts drets de la dóna, que no representa, en el fons, més que un afany d'invasió de lo que han estat fins ara atribucions exclusives de l'home. Això per lo que's refereix a l'ordre polític.

Per lo que toca a l'ordre intel·lectual, es innegable que dintre les professions acadèmiques i lliures, lo propi que en totes les esferes de l'art, s'hi ha produït darrerament una alarmadora invasió femenina, lo qual podríem dir, aixís mateix, per lo que's refereix als oficis manuals

que fins a l'actualitat havien estat exercits exclusivament pels homes.

Si d'aquí passem a l'ordre civil, no podem deixar d'observar que'ls còdis van modificant cada dia la constitució de la família en sentit restrictiu respecte als drets del marit, lo qual ve a ser lo mateix que dulcificar els devers de la dona respecte an ell.

Dintre'l conreu dels esports, la invasió femenina es ja un fet, perquè no n'hi ha cap que 'ls quedi interdit per cap llei ni costum, ni tant sols aquells més poc dients amb les característiques del sexe, com són l'aviació, l'atletisme, l'esgrima i la natació.

En punt a indumentaria—el vestit respon sempre als costums—la masculinització es, aixís mateix, força existent... No més cal recordar aquell intent d'introducció de la *jupe-culotte* i els trajos femenins d'ara, més o menys dissimuladament escarnidors de les nostres americanes i jaqués.

Hi ha, doncs, o no motius perquè'ls homes rezelin de les dones, i que, per lo tant, escusin tot lo que puguin el mostrar-se especialment deferents amb les que aspiren a ser en tot llurs iguals?

La dona, esdevinguda un competidor de l'home, perd tot dret a la galanteria, perquè han prescrit tots aquells motius en virtut dels quals aquesta galanteria li era tributada. Ja no es un ser bell, ni feble, ni indefens, perquè no pot dir-se lo primer d'una senyora que's posi berrret masculí, calces, livita, sabates americanes, pitral planxat, corbata, coll i punys, com algunes se n'han vistes; ni pot considerar-se feble la que's passa hores i més hores cada dia al gimnas fent *biceps*, ni indefensa

El conferenciant (al seu únic oient). — I li dono les gracies per haver-me escoltat amb tanta atenció.

L'oient. — Oh, no hi ha de què dar-les! Jo soc el que ha de parlar després de vostè.

(Del *Punch*, de Londres)

LA BENEFICENCIA PÚBLICA A FRANÇA

— Ep, senyor músic! Venia a cobrar-li l'arbitri en favor dels pobres.

(De *Le Figaro*, de Paris)

ENTRE DOCTORS

— A mi'm costa qui-sab-lo el poder cobrar dels malalts.

— Doncs a mi, no: jo sempre he tingut la sort de trobar els hereus molt enraonats.

(De *Le Rire*, de Paris)

— Te donaré d'una vegada les trescentes pessetes que'm demanes, però m'has de prometre que en lo successiu seras un altre home.

— Estimat oncle: d'això se'n farà ben be cinc-centes.

(Del *Meggendorfer Blatter*, de Munich)

la que coneix l'ús de les armes y els secrets del *jiu-jitsu*.

En nom de la galanteria, una candidata a una regidoria no podrà mai pretendre que'l seu contrincant mascle deixi de fer-li l'oposició, ni una *advocada*, que'l fiscal retiri l'acusació contra'l seu client. Seria, aixís mateix, ridícol que per galanteria un home, que si a mà ve tot s'ho hauria de ben menester per passar per robust, cedís el

seient del tramvia a una campiona de lluita greco-romana, i més que grotesc encara que per galanteria algú *besés els peus* a una dama que juga partits de *foot-ball* cada dos per tres.

Veiam qui ressucitarà aquells temps de cavalleria i anirà a cops de sabre per l'honor d'una dama en aquesta època, que algunes se passen les tardes fent exercicis de certeria a l'estadi del Tret Nacional, o jugant l'espasi a la sala d'armes.

Certament que la galanteria està en crisi, però es per causa de que també ho està aquell tipus ideal femení dels temps que'ls justadors eixien a la palestra a fer se un cap nou *per Deu i per la dama llur*.

I de com se resolgui aquesta crisi de la feminitat dependrà, no ho dubtin, la mena de resolució que tingui la galanteria masculina.

Això que ara sembla poca deferencia dels homes vers les senyores — ja ho hem dit abans — es expectativa i prou: un prudent *fer el pagès* que'ns eviti el trist cas de que una flor que tiressim a una senyora pogués valer nos, per tota contesta, un cop de boxa que'ns desorganitzi llastimosament tot el sistema dentari. Se diu que als Estats-Units, aont el *feminisme* (?) hi es ja gaire-be triomfant, se n'han donat casos per l'estil.

I, francament, an aquest preu tothom s'estima més passar per descortès i poc galant.

ARGUS

L'advocat. — La meva defensa li costarà cinc mil dollars.

L'assassí. — Caratsus! Ja es ben veritat que quant més va més cara costa la vida!

(Del *Puck*, de New-York)

Petites curiositats

Més val enginy que força

Està provat que les besties senten horror o odi pels ferro-carrils, en lo qual no hi ha res a objectar, perquè a les persones també ens passa lo mateix quan se tracta de ferro-carrils com els d'Espanya, ben mereixedors d'aquell sentiment per part dels que's veuen precisats a haver-se'n de servir.

L'horror dels irracionals per un tren en marxa s'acredita per l'esverament que solen experimentar els cavalls o les mules que tiren un carro o una diligència i, escaient-se a passar vora una línia ferroviària, senten el pantejar de la locomotora i el traqueteig dels vagons; els únics cavalls que no s'espanten són els de força, que fan córrer els automòbils, però de vegades, en canvi, s'espanta el *chauffeur*, i si l'incloem entre'ls animals es en consideració de que n'hi ha alguns que ho són molt, o al menys s'acrediten de tals, quan no són trens sino infeliços transeunts els que'ls barren el pas.

En testimoni d'aquest mateix pànic que s'apodera de les besties en presència del carril, esmentarem l'escampada que hi ha en els remats de xais o cabres que pasturen pels camps o marges de vora les vies ferrocarrileres aixís que senten les estridències del xiulet de la màquina.

Però lo que en aquests animals de poc esperit es por,

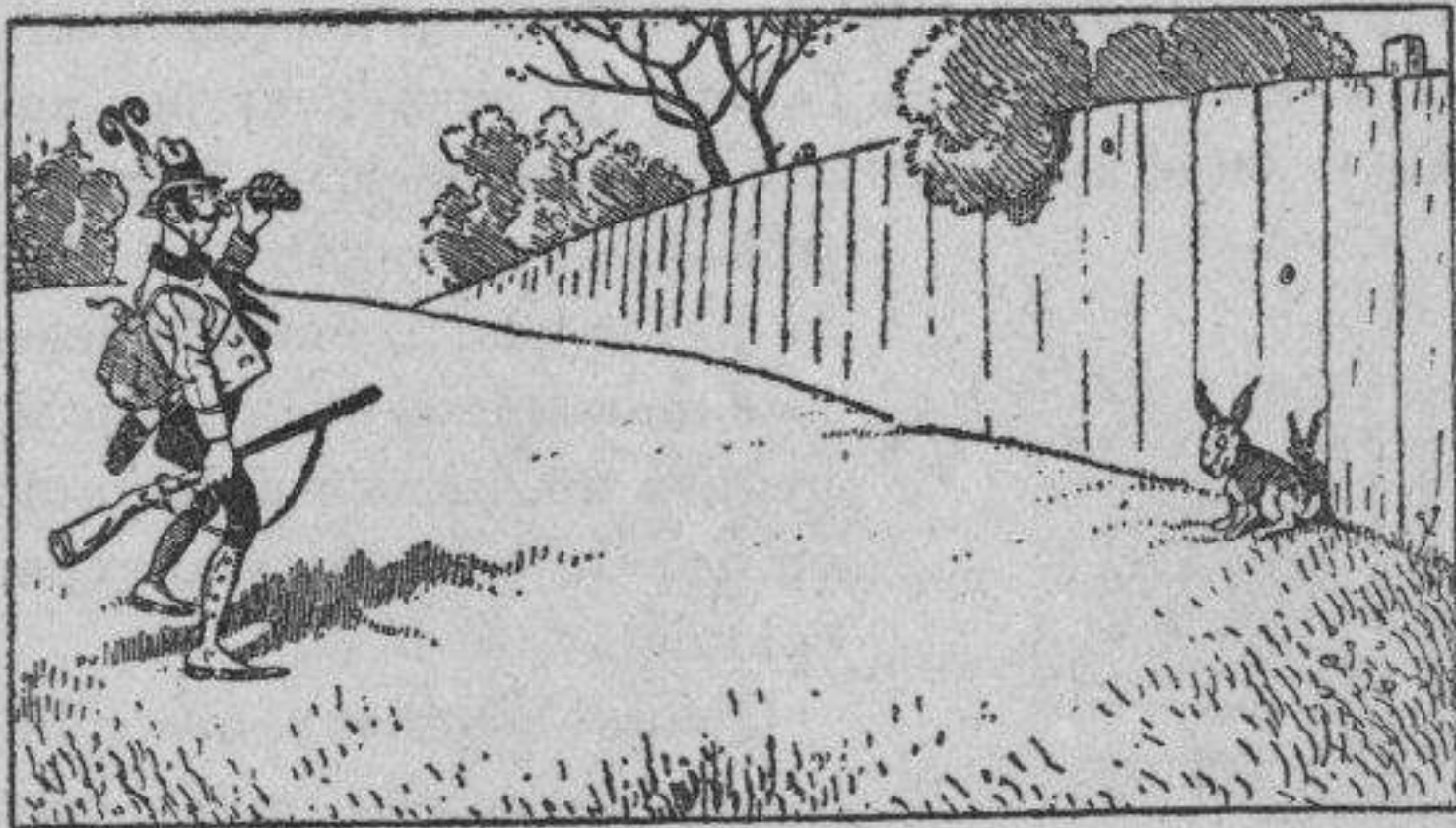
en altres, que per naturalesa tenen obligació de ser valents, es odi lo que'ls inspira lo que hem quedat en anomenar símbol del progrés.

An alguns dels grans quadrúpedes aquest odi els ha portat a ser víctimes de llur propi valor, esmentant-se el cas, molts cops repetit en les línies andaluses, de braus que, sortint-se de la devesa, han embestit locomotores en marxa, les quals, amb més resistència que'ls cavalls esquelètics de les corrides, els han deixat convertits, en un dir « Jesús! », en un munt de carn per fer pilota.

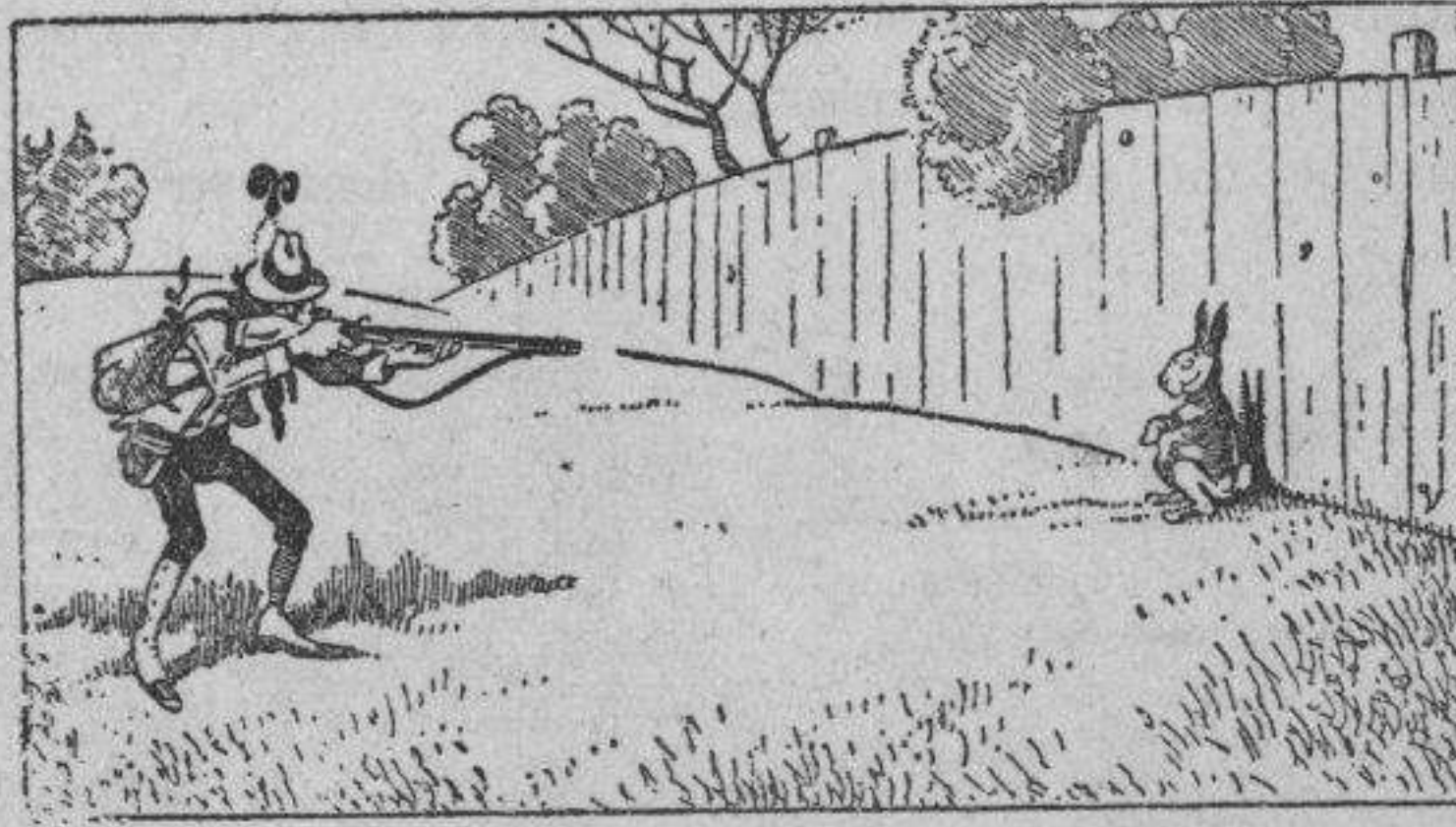
Tampoc deixa de ser sovintejat el cas, en les línies de la Índia anglesa, de tigres i elefants que han escomès trens que portaven una marxa de cent kilòmetres per hora, sense obtenir més de lo que han obtingut els banyuts de les deveses andaluses, això es: ser foragitats de la via amb tota la carcanada convertida en serradures.

Però lo que no han conseguit ni els grans cornúpets, ni les braves selvatgines ni els corpulents proboscidis, això es, deturar un tren, ho acaba de realitzar amb èxit complet, en una de les línies ferroviàries elèctriques dels Estats Units, una feble i inofensiva aranya, la qual, no fa molts dies que va aturar un ràpid en despoilat, amb el senzill procediment d'interrompre la corrent, establint una solució de continuïtat mitjançant la seva interposició entre dos punts de contacte, acreditant un cop més aquella tant sabuda dita de que val més manya que força.

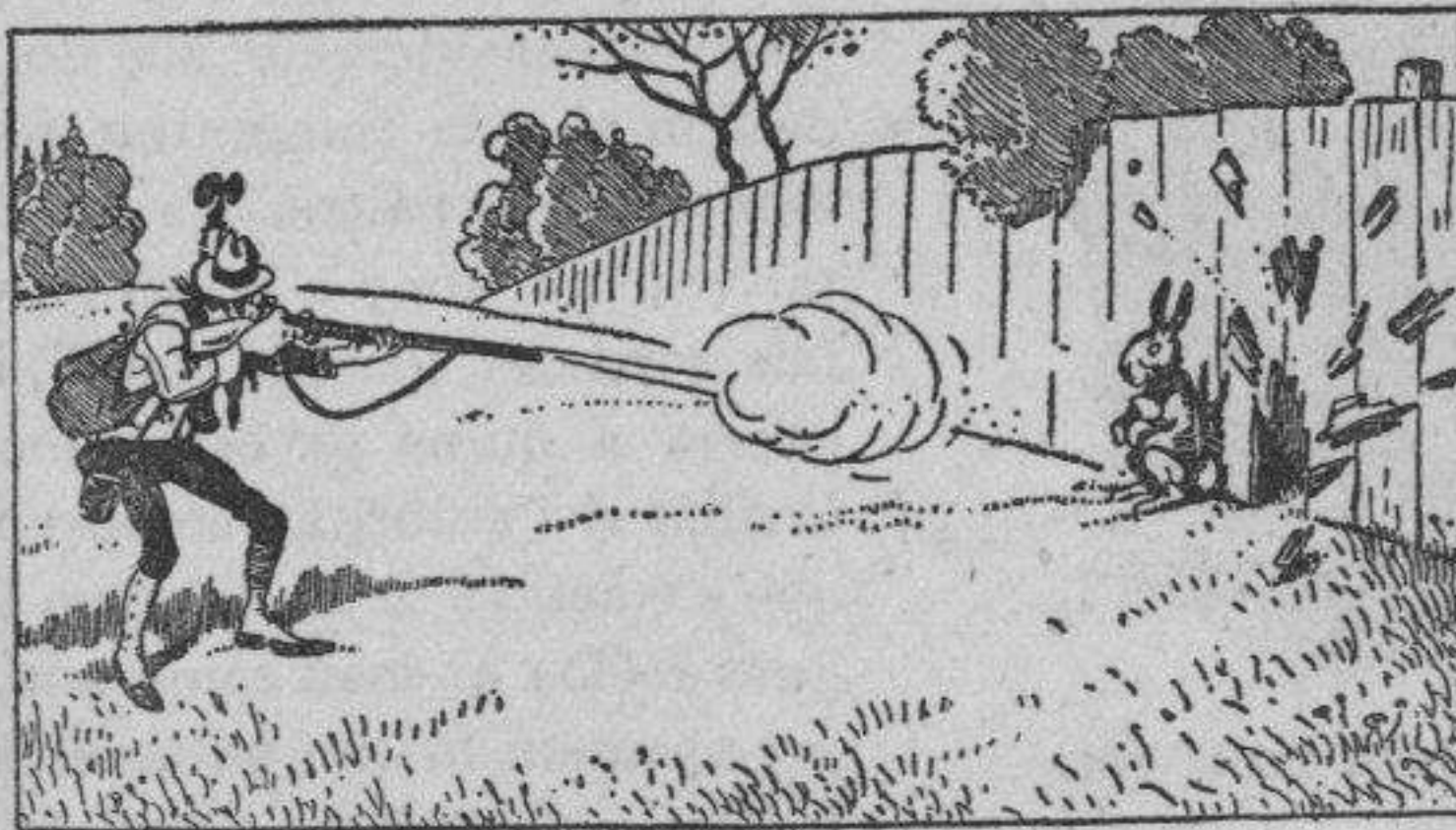
UN TRET BEN APROFITAT... PEL CONILL

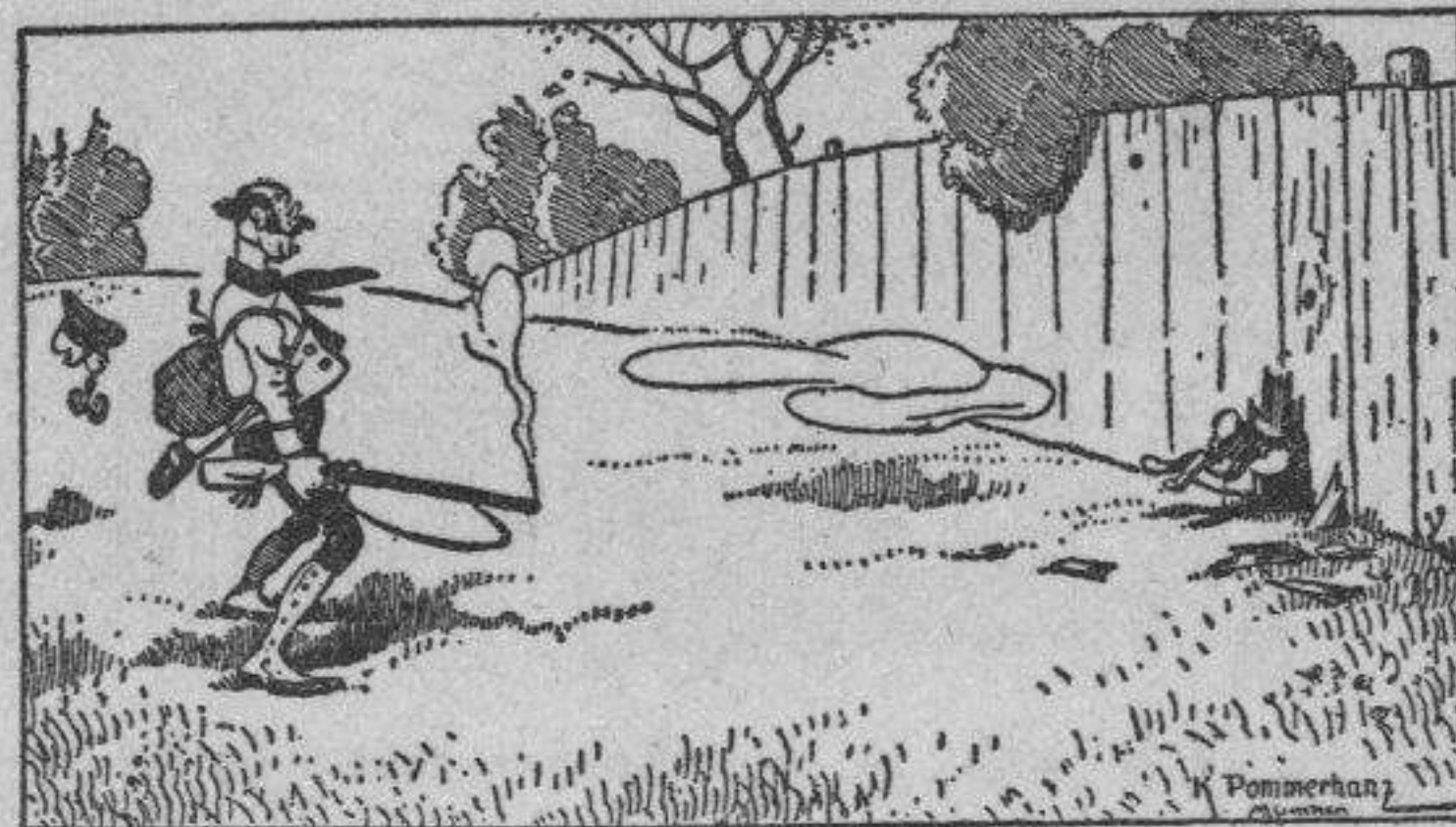
1

2

3

4

(Del *Meggendorfer Blatter*, de Munich)

En vista d'aquest succeït, i pera evitar la repetició del mateix, crec que fora molt convenient que en tots els països ont funcionen ferrocarrils elèctrics, se dotessin els trens d'un artefacte que fins ara s'havia considerat totalment inútil, com són els estrenyidors.

I a major previsió, les empreses ferroviaries podrien posar el llur material, mòbil i fixe, baix l'advocació de Sant Jordi, vels-hi-aquí.

El comble del reporterisme

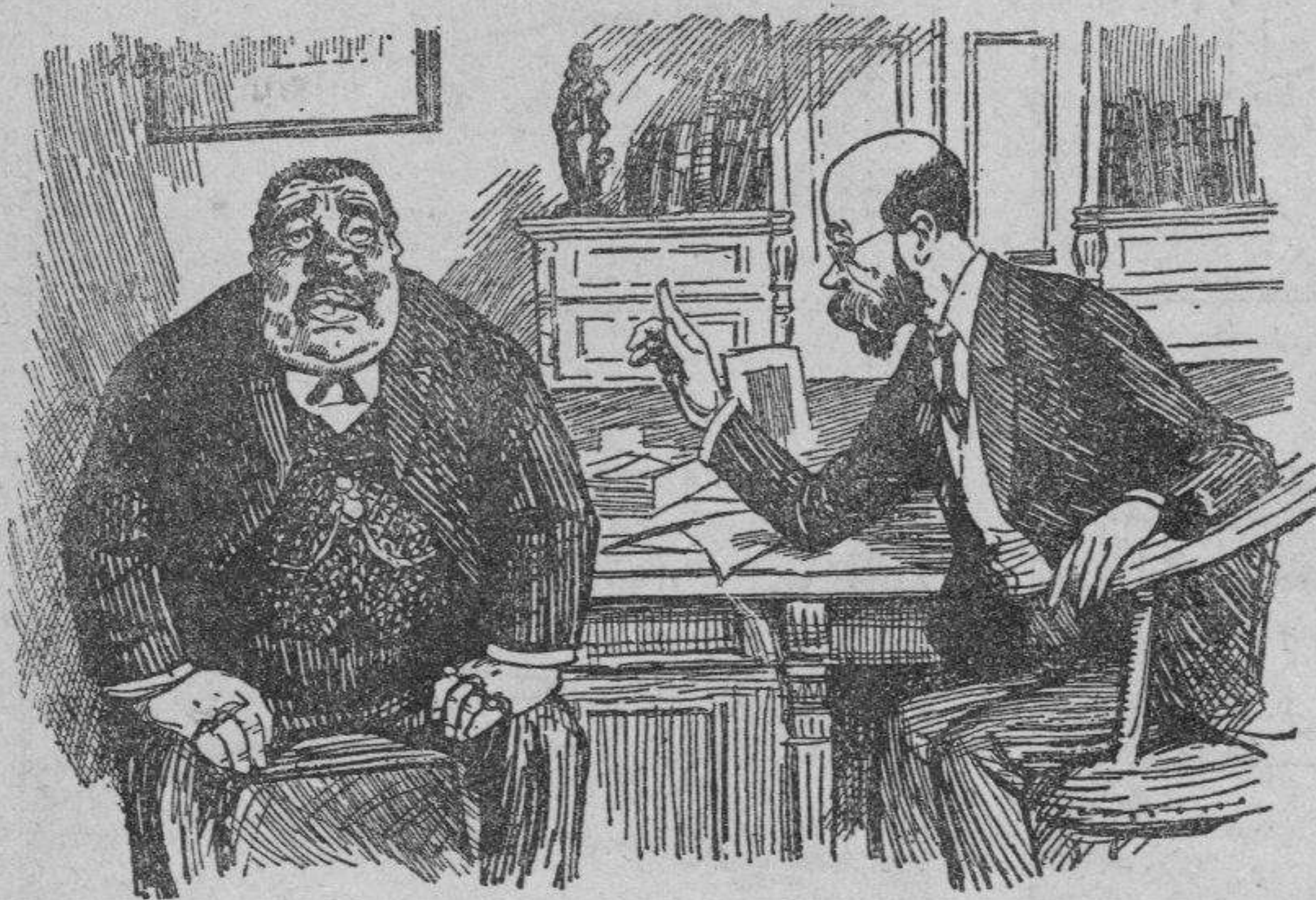
Havíem quedat — que ja es quedar — que la professió periodística es un sacerdoci; lo que ignoravem es que pera l'exercici d'aquet sacerdoci s'exigís devegades un zel suficient pera arribar més enllà dels mateixos marxa-peus del sacrifici heroic.

N'es prova lo realitzat darrerament per un periodista nord-americà de Iowa pera proporcionar al seu diari la informació verídica i documentada referent al govern i administració d'un manicomi oficial establert en aquell país, respecte del qual feia força temps que versaven tots els comentaris de la premsa i de la opinió pública.

Se deia si en la casa d'orats de referencia's donava mal tracte als reclosos, si els facultatius se gastaven en tiberis lo que havien de destinar a reconstituents i altres medecines, si per part dels directors de la casa's feien veritables bogeries, per menys de les quals a molts ciutadans de la lliure Amèrica els havien reclòs dins d'aquell mateix manicomi, presump't teatre dels aludits excessos.

Si serà veritat, si serà mentida, no se sap fins quan hauria durat el dubte, quan, vels-hi-aquí que el periodista de referencia se li acut un medi pera aclarir lo que hi hagués de cert, i, sense consultar-ho a ningú, ell que'l posa en pràctica a cop calent.

Fingint un semblant descompost, desarreglant-se

— Ja ho sab : no pot menjar carn i ha de fer una vida molt senzilla.

— Llavors, doctor, de què'm serveix ser ric?

(Del *Simplicissimus*, de Munich)

— Ara resulta que'l seu criat no tenia un cranc a l'estómac, sinó que patia una apendicitis.

— Ai el gran trapacer! Fins en aquestes coses m'havia d'enganyar!

(Del *Simplicissimus*, de Munich)

aposta la roba que portava, prenent tots els aires d'un vessànic furiós, se planta al mitg del carrer i allà les emprèn amb una serie tal de bogeries, que semblaven talment autèntiques. A l'efecte va començar per agafar gats — en el sentit directe de l'expressió. — Mixeta que trobava el periodista, me l'agafava per la cua, i, entre'ls desesperats marramaus de la bestiola, engegava un discurs a la multitud en pro de la política d'expansió colonial.

Quan li semblava que n'hi havia prou d'aquest rengle, cercava entre'ls vianants algun personatge de suposició (un rei del petroli o algun senador respectable), i sense consideració als dollars de l'un ni a la immunitat parlamentaria de l'altre, els ventava tal cop de puny a la cara que'ls feia sortir el nas pel clatell, i no sabem a quins excessos hauria arribat si l'autoritat, comprenent que's tractava d'un boig, no l'hagués reclòs al manicomi, que era precisament lo que volia el nostre estimat confrare americà.

No diuen les cròniques quina impressió va treure de les obser-

UNA BONA COLOCACIÓ

— Naturalment: durant els deu primers anys no tindrà retribució, però després li donarem desseguida un petit augment.

(De *Le Sourire*, de París)

vacacions que va fer respecte de l'objecte que l'havia dut an aquell lloc; lo que sí se sab es que al donar per enllestida la seva missió, va declarar al director de l'establiment la seva estratagema, pregant-li, en conseqüència, que li facilités la sortida.

— Ca, home ca! Entorni-se'n a la seva cel'la, — va fer

el director, somrient, [com volent dir: « A mi no me la claves. »

— Oh, es que jo no soc boig.

— Be, això tots vostès ho diuen.

— Vostè m'insulta.

— No s'exciti, home, no s'exciti.

— Doncs deixi-m sortir, o si no moc un sacramental de mil dimonis.

I acompanyant el fet a la menaça, va començar amb una de crits, d'improperis i d'accionats que... van motivar el que li haguessin de donar una dutxa pera apai-vagar-lo.

Més protestes del pseudo-boig; més aigua, i la camisa de força per torna.

Sortosament al cap d'uns quants dies de repetir-se l'escena va esbrinar-se la veritat, i l'heroic periodista va sortir del manicomi.

Ben justet li va venir, perquè, com deia ell al direc-tor facultatiu: « Si arriba a durar gaire temps aquella situació, cregui que hauria acabat per tenir raó vostè. »

El "record" del reclam

Un fabricant de berrets amb industria acreditada en no sé quina ciutat de l'estat de Pensilvania, havent ja agotat del tot sos medis de propaganda,

LES CACERES DELS ARISTOCRATES PARISENCES

— El senyoret haurà d'esperar-se una estona, perquè als faisans se'ls ha escapat el primer tren.

(De *Le Figaro*, de París)

— Vol dir que m'està be aquest capell?
 — Ja ho crec! Si fins la fa esser més prima i tot!

(Del Jugend, de Munich)

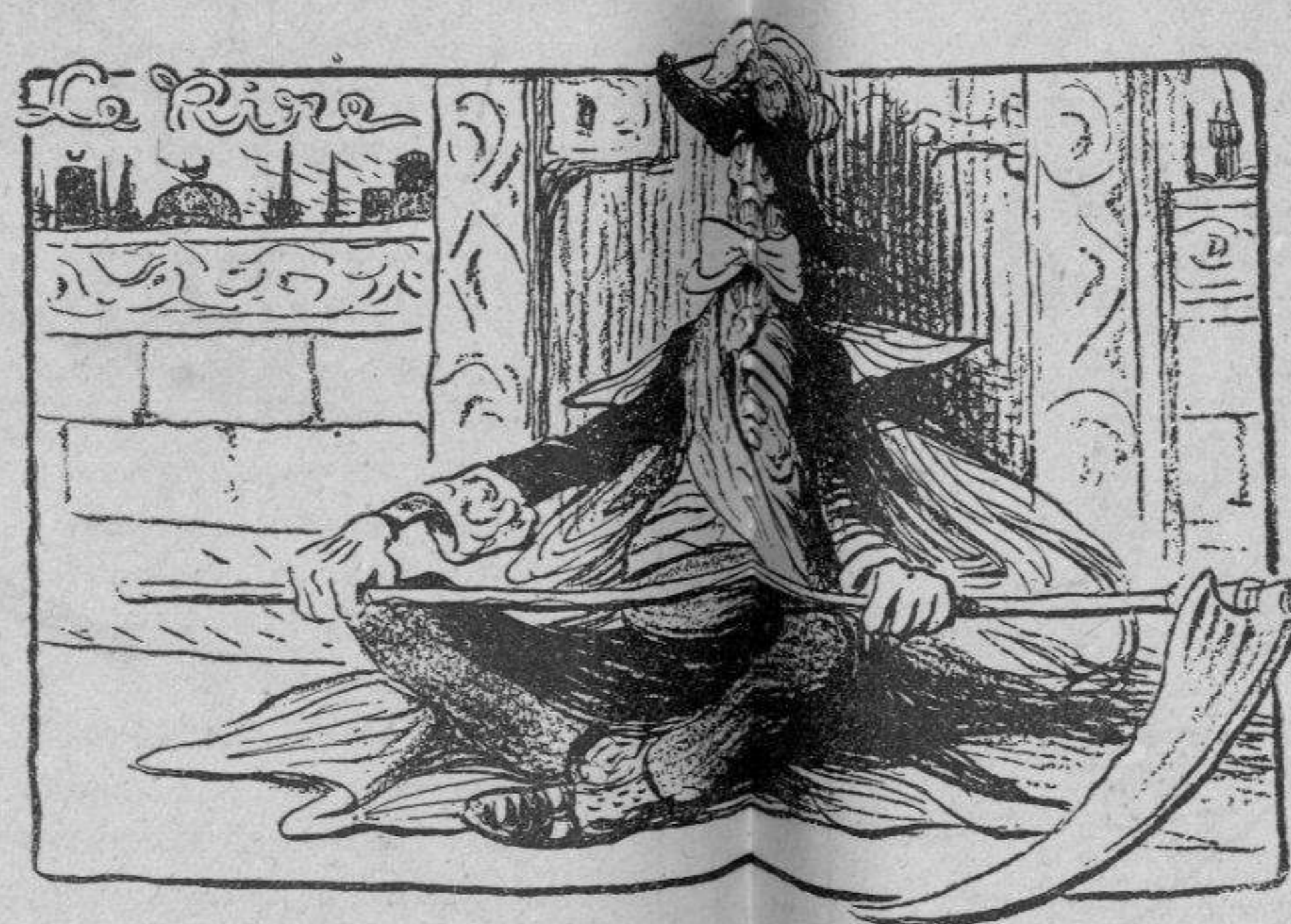
— Què vol dir *lasciate ogni speranza*?
 — Ho ignoro, senyoreta, perquè no conec el francès.

(Del Megendorfer Blätter, de Munich)

— Segueix be les meves instruccions? Tres píndoles cada dia i una culleradeta d'aiguardent al respres.
 — Jo li diré, doctor: en quant a les píndoles, duc un xic de retras, però d'aiguardent ne porto un avenç de sis setmanes pel cap baix.

(Del Puck, de New-York)

EL CÓLERA MEDIADOR

Ministre plenipotenciari delegat per a més gran de les Potencies pera oposar-se a l'entrada dels aliats a Constantinopla.

(De Le Rire, de Paris)

— El senyor voldrà Bric o Gruyère?
 — Bric.
 — Sento dir-li que s'ha acabat!

(De Le Sourire, de Paris)

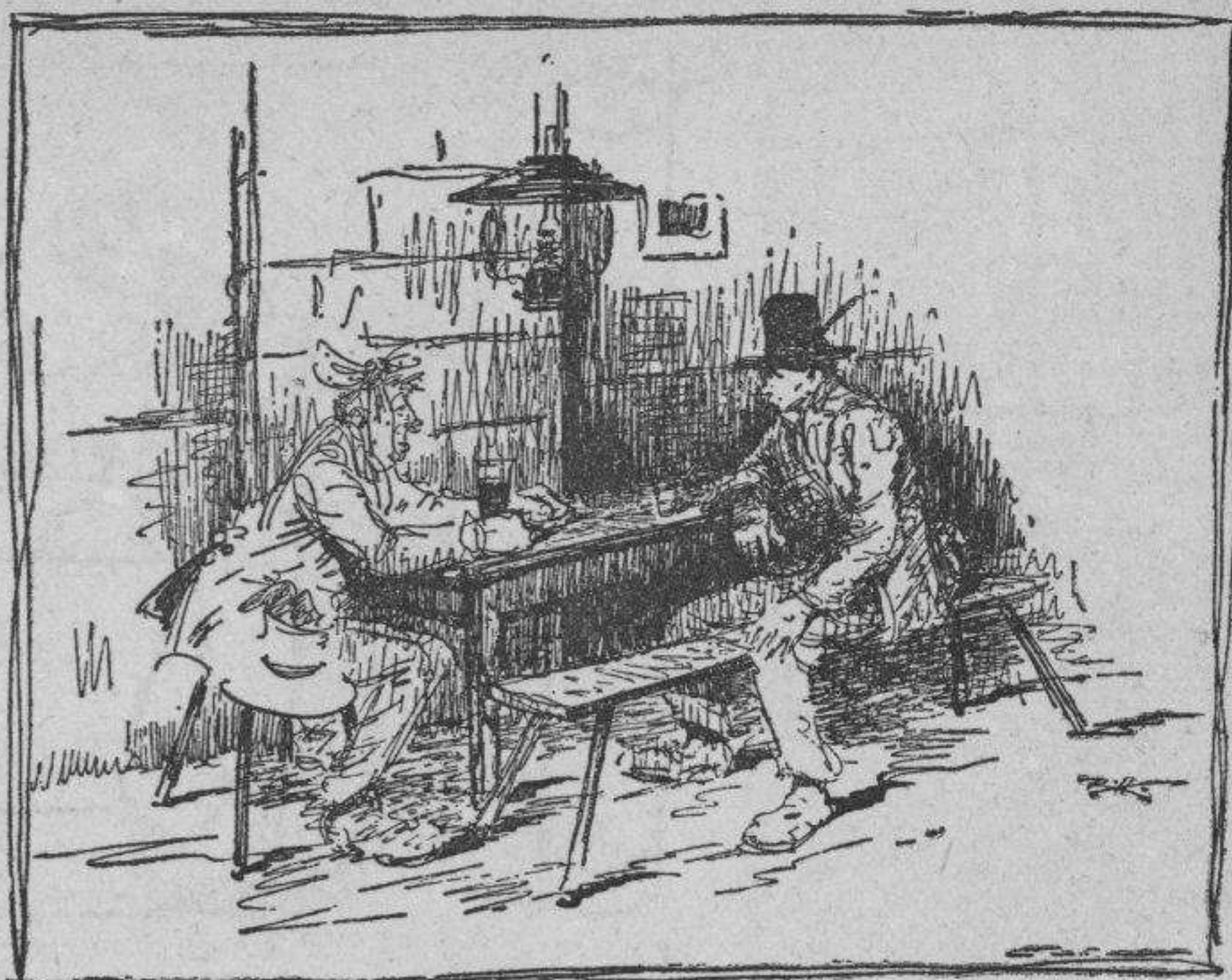

LA BONA MESTRESSA I EL PILLET

— No acabis pas de saltar sense dir-me ont compra la teva mare aquestes calces tant fortes de roba.

(De Le Pêle-Mêle, de Paris)

va posà en joc un ardit
 que tingué gran resonancia.
 Havien d'executar,
 per homicida i per lladre,
 en aquella població
 un infeliç pela-canyes,
 quan li va passar pel cap
 a l'aixerit berretaire
 veure la muller del reu
 pera proposar-li el tracte
 de passar-li una pensió
 de cinc dollars la setmana
 si volia el seu marit,
 moments abans d'entregar-la,
 davant de la multitud
 manifestà, amb veu ben alta,
 que eren els millors del món
 els berrets que fabricava.
 Aixís quedà convingut
 amb la part interessada,
 i en aquestes va venir
 el jorn senyalat per l'acte.
 Mils i mils d'espectadors
 omplien tota la plaça
 aont s'alçava el cadafalc
 i el fatídic artefacte.
 Quan el reu ja va sê a dalt
 va demanar, molt amable,
 que'l jutge l'autoritzés

—A mi, d'això del descans dominical tant se me'n dona; el que no vull es que'm treguin les meves hores de repòs els dies de feina.

(Del *Jugend*, de Munich)

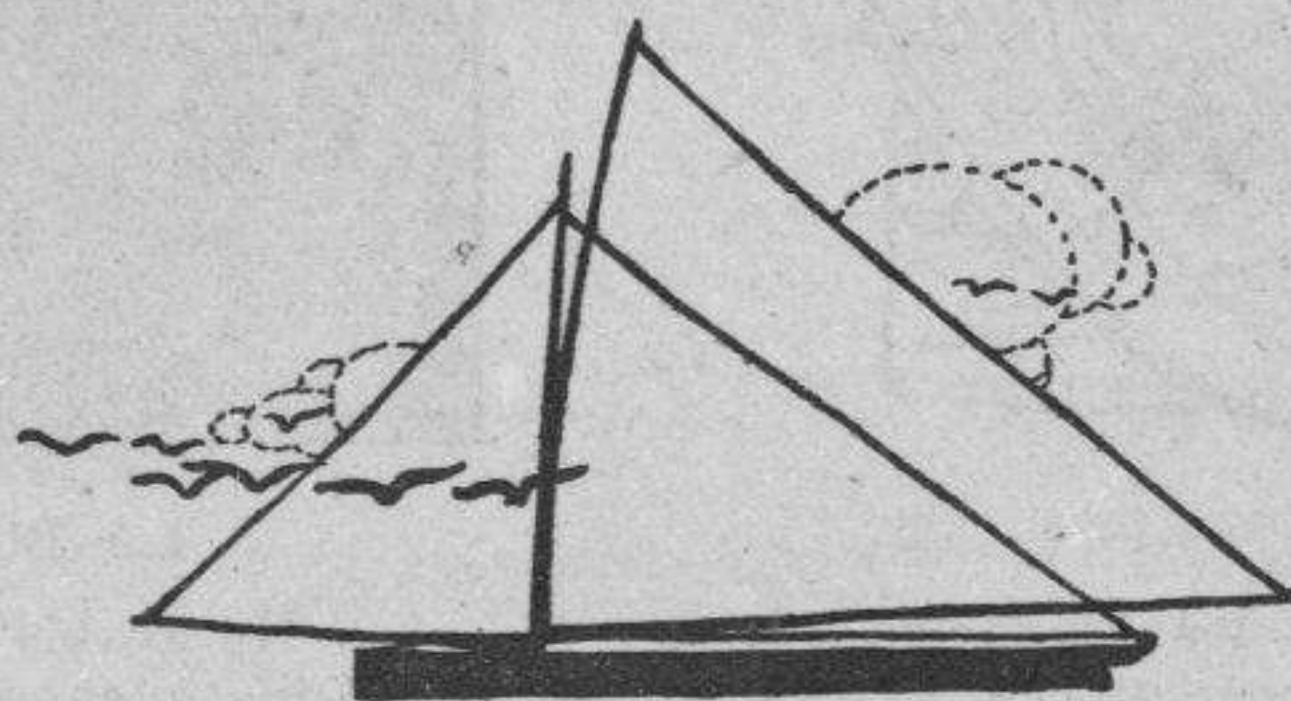
pera dir quatre paraules,
 i havent-li estat concedit
 se dirigí al *respectable* :
 «Ciutadans! — exclamà'l reu —
 en aquesta hora tant tràgica
 en que la boca no ment
 i sols la vritat exhala,
 us dic que'ls berrets millors
 de l'esfera planetaria
 són els de la casa Tal,
 que té marca registrada.
 N'hi ha un magnífic assortit
 de tots preus i formes varies;
 bombins, *hongos*, panamàs,
 cordobesos i copaltes.
 Vagin-t-hi, que'ls serviran
 com no'ls ha servit cap casa.
 I ara dispensin-me tots
 que acabi la perorata,
 perquè'l butxí està impacient
 i el molestar no m'agrada.
 Vaja, doncs, estiguin bons;
abur, señores; alantá!

ENTRE NOIS

— Quan el meu pare treballa, la gent està sempre amb la boca oberta.
 — I de què fa?
 — Es dentista.

(Del *Don Quijote*, de Hamburgo)

BONS MOTS

DIALEG CONJUGAL

Ell. — L'any passat vaig tenir tant fred, que aquest hivern vull comprar-me un abric de pells.

Ella. — No t'aprovo l'idea.

Ell. — Perquè?

Ella. — Perquè amb tant pèl semblaras més animal que de costum.

* * *

SENTIMENT ARTÍSTIC

Parlava un senyor devant d'un bro-mista de lo que commou un bon quadre.

— Ja ho crec! — va replicar el segon.
— Quan en Pradilla estava acabant la seva *Doña Juana la Loca* jo'm trobava al seu estudi, i vaig plorar.

— Es natural; aquella obra produeix tanta emoció...

— Sí; i de més a més el pintor, al fer un moviment sobtat, va ficar-me un pinzell a l'ull.

* * *

ENTRE MARIT I MULLER

— No m'agrada gens que viatgis sola.

— Be, doncs, si't sembla'm buscaré una bona companyia.

* * *

CAPTAIRE PREVISOR

Un pobre, amb un nen als braços, demana caritat a un vianant.

Aquest allarga la mà per acaronar el noi, i al tocar-lo exclama:

— Però si aquesta criatura es de cartró!

— Sí, senyor: com que aquesta nit fa tant fred, he deixat a casa la de debò perquè no se m'encostipi.

* * *

ENTRE AMICS

— Ditxosos ulls! Què't fas que no se't veu mai enlloc?

— Me dedico a la venda de mobles.

— I quins mobles vens?

— Per ara... els meus.

* * *

EN UNA BASTONERÍA

— També tinc bastons de fusta molt forta. Vol comprar-ne un?

— No, gracies: soc solter.

CONFORMITAT MUSSULMANA

Està escrit!

(Del *Heraldo de Madrid*)

UN MESTRE D'EQUITACIÓ

— No faré pas carrera amb aquest cavall.

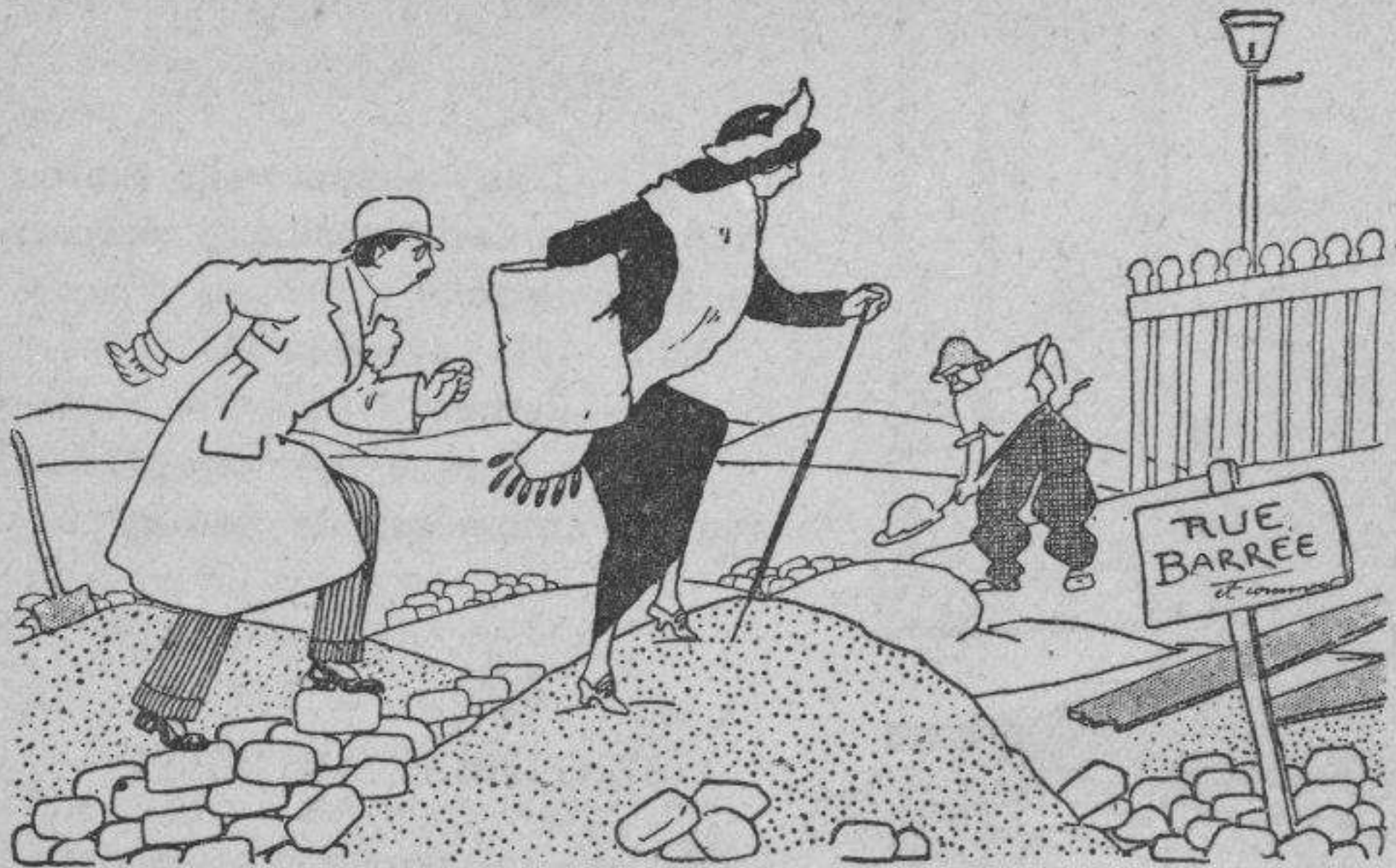
— Doncs quan jo'l munto ne faig el que vull.

— Es que jo tinc molta desgracia. Devegades soc jo qui salta l'obstacle, devegades es el cavall; tots dos junts, mail

(Del *Don Quijote*, de Hamburgo)

A PARIS

— Quin carrer! Quan serà que l'hagin urbanitzat, pera poder circular-hi lliurement?

— Mal que mal, aquest carrer era més transitable quan estava en reparació!

(De *Le Pêlé Mêle*, de París)

EN EL CONSULTORI

Un borratxo impenitent sofreix un atac de paràlisi. El metge, al cap d'una setmana de tractament, li diu:
— Vaja, per ara anem molt be: ja pot moure dos dits de la mà.

— Ca! No, senyor, — contesta el borratxo, afligit. — No'm consideraré en vies de curació fins que pugui aixecar el colze.

EN UNA AGENCIA DE MATRIMONIS

— Diu que aquesta senyora té trescentes mil pesetes?

— Sí, senyor, i, además, es tísica en tercer grau.

— N'està segur?

— Senyor meu! La nostra casa es molt honrada i garantitzem en absolut els nostres articles.

BELLESES LITERARIES

En una novela històrica, titulada *Maria de Medicis* s'hi llegeix lo següent:

«Abans de 1667, París era, de nits, completament fosc.

»L'enllumenació pública, que encara no existia, feia la nit molt més fosca encara.»

RESPOSTA CATEGORICA

— Quina diferencia hi ha — pregunta un — entre una serp i un abric de pells?

— Que la serp es un animal que muda de pell i l'abric una pell que muda d'animal.

EN UN CAFE

— Cambrer, aquesta cervesa es molt tèrbola.

— No ho cregui, senyoret. Es que la copa es molt bruta.

EN EL TESTAMENT D'UN BISBE

«A don Pau Rampinya, el meu major dom, no li deixo res, perquè fa més de vint anys que'l tinc al meu servei.»

ELS NOIS AIXERITS

— Lluiset: els nois, quan són a taula, callen i no demanen res; han d'esperar que se'ls ofereixi.

En Lluiset, després d'alguns instants de silenci:

— Mamà: vols fer-me el favor d'oferir-me un tall d'aquesta confitura?

EN UN TRIBUNAL

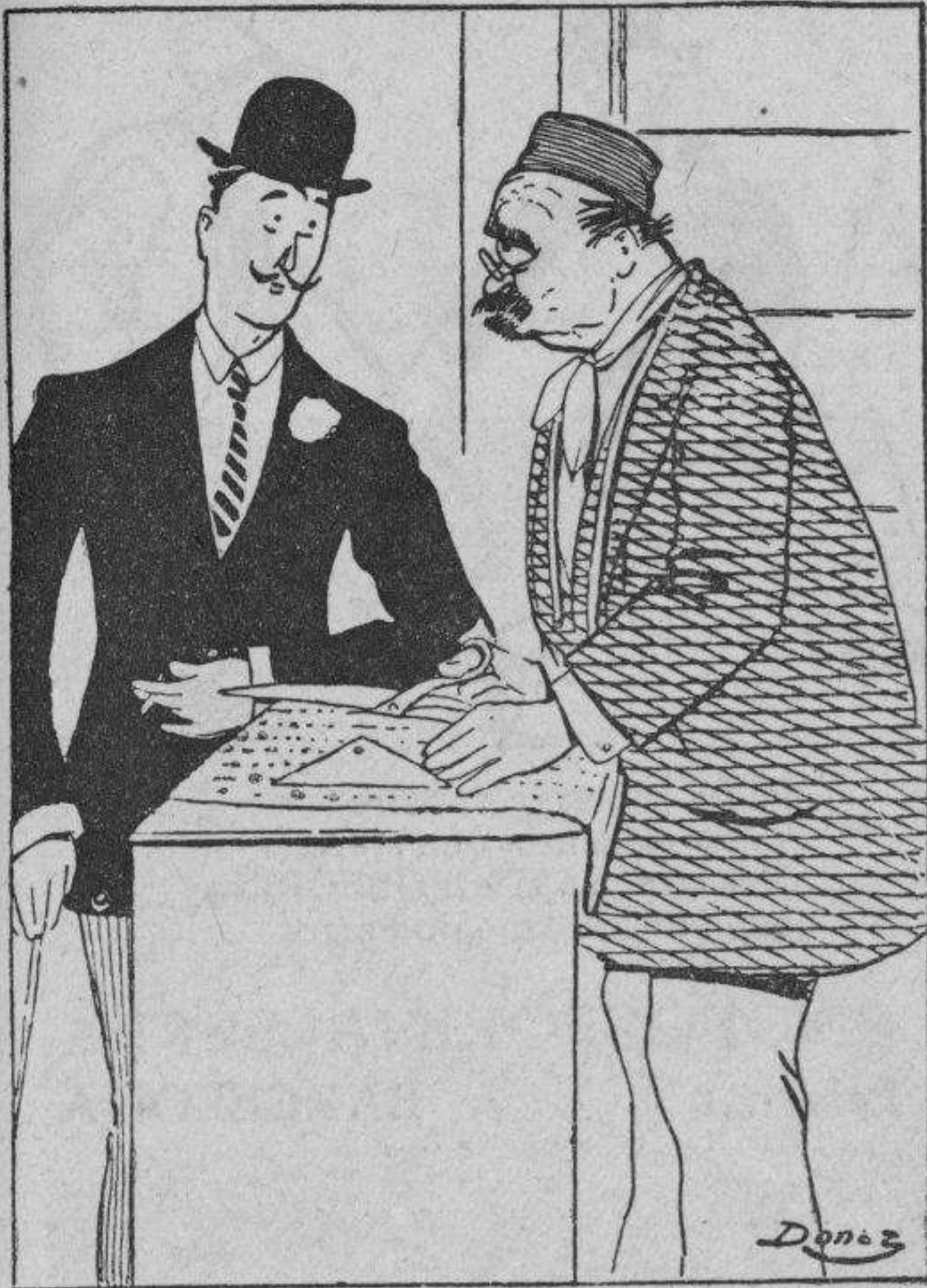
— Quina es la seva professió?

— Inventor.

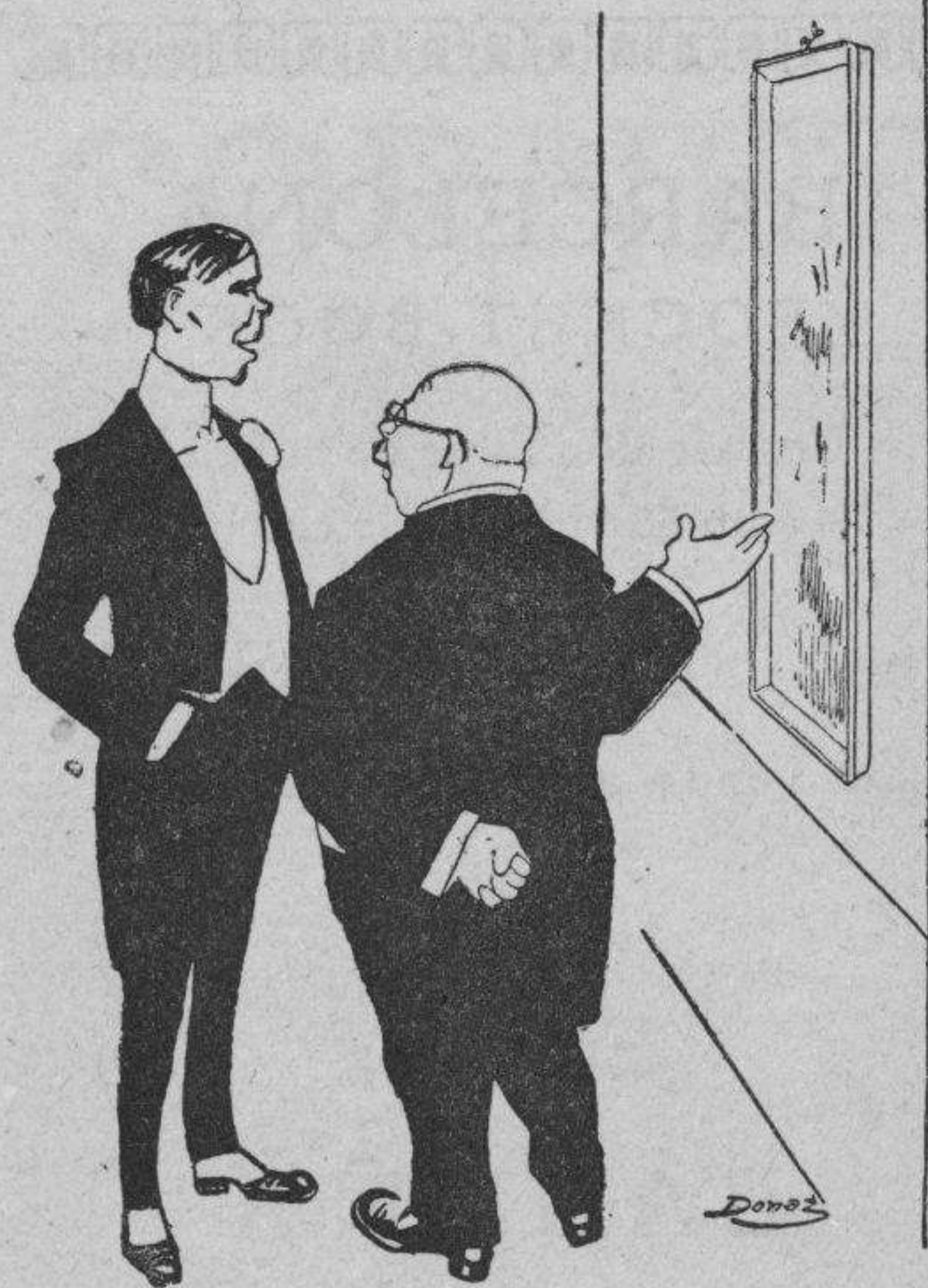
— I què ha inventat?

— Per ara res, «però busco»...

— Sembla que la moda canviarà. Com farà els trajos, aquest hivern?
— Jo? Doncs miri: els faré... pagant.

— A que no sab vostè de qui es aquest quadre?
Doncs es den Velázquez.
— I en què ho ha conegut?
— Home... en la factura.
— Caramba! Si jo hagués llegit la factura, també ho sabria.

— No't fa vergonya que'l teu cosí, més petit que tu, estigui més avençat?
— Papà: es que es guenyo.
— I això què hi té que veure?
— Doncs... que estudia dues pàgines a la vegada.

— Hi han dues persones que pregunten per vostè.
— I de quin sexe són?
— Això no'ls ho he preguntat.

Ja ha sortit!!!

BARCELONA
(POCKET-BOOK)

Un magnífic llibre de butxaca
✧ amb 50 vistes de la ciutat ✧

Preu : UNA PESSETA

De venda a totes les llibreríes

Editors :

BAGUÑÀ
I CORNET

Mallorca, 192

Telèfon 7452

BARCELONA

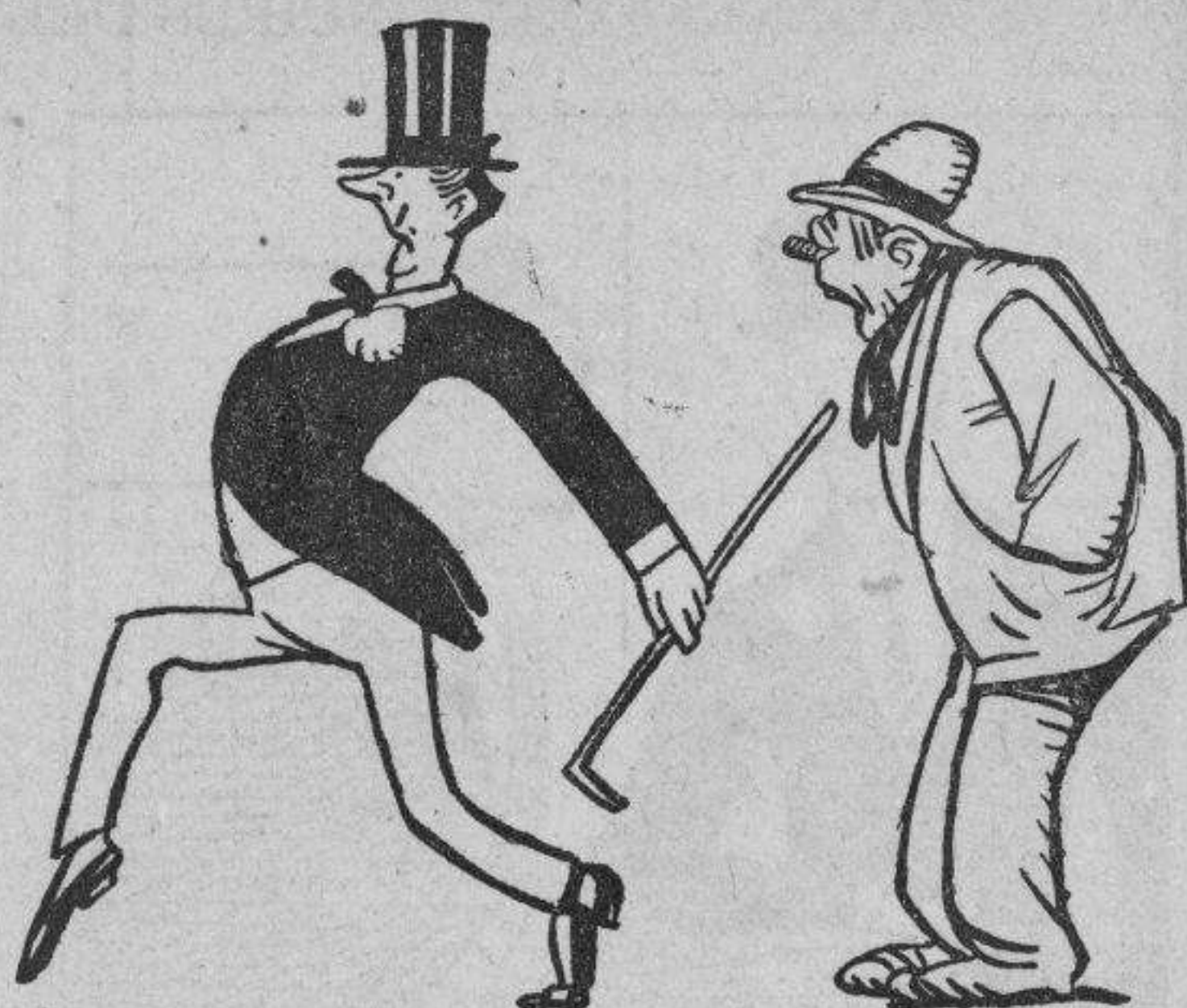

— Pueblo muy fuerte ha de ser
el que haga esta Revista;
con ediciones así
es muy fácil la conquista.

“ÁFRICA” se publica mensualmente

REDACCIÓN Y ADMINISTRACIÓN

Pasaje Mercader, 4 : : BARCELONA

Pasea con gran donaire
y con elegancia que aterra,
y es que usa **ENOFOSFORINA**
que fabrica Antonio Serra.

ENOFOSFORINA SERRA
Pelayo, 9 **BARCELONA**

MONDIAL
HUMOR

Número corrent. 10 cèntims
Números atrassats. 20 »

SUSCRIPCIÓ

Espanya 6 pessetes any
Extranger 8 francs »

Pagat per anualitats anticipades

Corresponsal a Madrid : JOAN VIDAL MARTÍ
Cardenal Cisneros, 37, principal

SE REBEN SUSCRIPCIONS

Corresponsal a Valencia : Vicents Pastor : Victoria, 11, pral.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

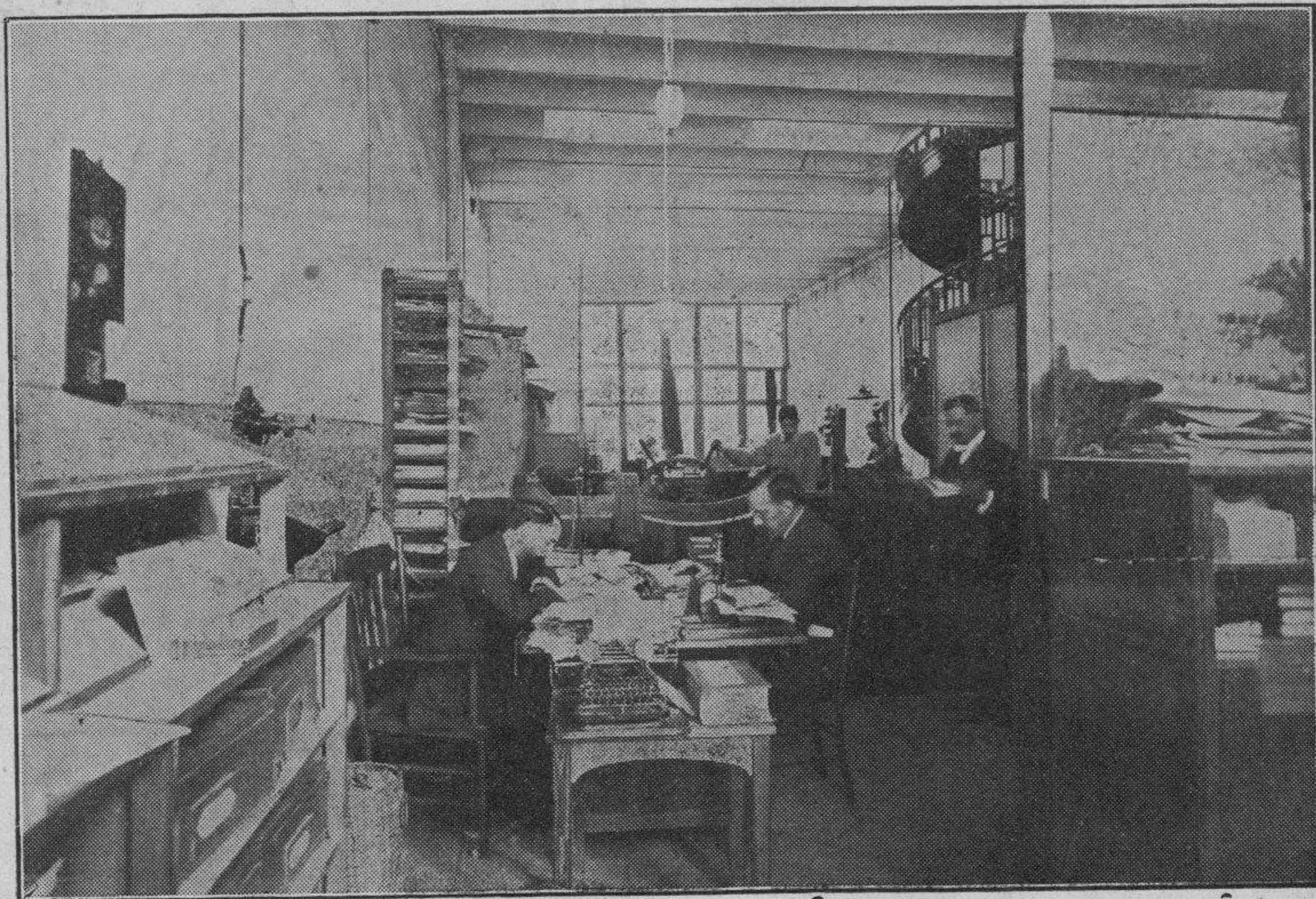
Mallorca, 192 : : BARCELONA

Grans tallers de Gravat

DE LA CASA

BAGUÑÀ I CORNET

Una de les dependències de la casa

Els més perfectes, ràpids i moderns

Els únics a Espanya que graven a màquina per medi de les elèctriques d'imàn
càustic de Berlín

Mallorca, 192 :: BARCELONA :: Teléfon 7452

Les mellors
bicicletes?

SANROMÀ

Balmes, 62
BARCELONA

FLORS TROPICALS

— El nebot d'Amèrica té paraula. Ja m'ha enviat les llevors de plantes que'm va prometre.

— Les plantaré aquí, que hi toca el sol, y després me posaré a repassar la roba de la bugada.

— Reina, quina via que n'ha fet! Jo ja havia sentit a dir que les plantes tropicals creixen molt depressa, però això passa ja de la mida.

— Ara ho comprenc tot.

MONDIAL HUMOR